

เทศน์อบรมงานผ้าป่า

ณ กระทรวงการต่างประเทศ กรุงเทพฯ

เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔ (บ้าย)

กำแพงแดนมนุษย์กับผู้สร้างบาป

วันนี้ นับว่าเป็นมหามงคลอันยิ่งใหญ่แก่พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ โดยมีท่านรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ท่านมีศรัทธาเริ่มรวมน้ำใจในการบริจาคทานเพื่อช่วยชาติของเรา ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วกันในวันนี้ และนิมนต์หลวงตามาแสดงธรรมเพื่อเป็นสิริมงคลแก่งานอันยิ่งใหญ่ของเรานี้ด้วย หลวงตามีความพอใจอย่างมาก สมกับเจตนาที่อุทิศสำหรับพยายามช่วยชาติบ้านเมืองมาด้วยความตะเกียกตะกายทางอายุสังขารไม่อำนวย ส่วนจิตใจนั้นเรียกว่าเต็มเปี่ยมอยู่ตลอดเวลา ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบตามหลักความจริงที่แสดงออกนี้

จากการปฏิบัติที่ตะเกียกตะกายมาในเบื้องต้นก็เพื่อตัวเอง ครั้นต่อมาก็ค่อยกระจาย ๆ ออกไปจนกระทั่งกลายเป็นช่วยชาติบ้านเมืองดังพี่น้องทั้งหลายเห็นอยู่เวลานี้ จึงอดภูมิใจไม่ได้กับท่านรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ที่มีความเห็นพ้องกันในความรักชาติและความเสียสละ และอุทิศสำหรับพยายามประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วแดนไทยเราได้ทราบทั่วถึงกัน ท่านผู้ใดมีศรัทธามากน้อยจะได้มาบริจาคทาน ซึ่งเป็นน้ำใจของเราแต่ละท่าน ๆ แสดงออกจากความรักชาติ กลายเป็นความเสียสละออกมาอย่างเปิดเผย ดังที่ได้เห็นมาเป็นลำดับลำดับ มีวันนี้เป็นปัจจุบันวัน และโอกาสต่อไปก็อยากจะฟังอรรถพิงธรรมเพื่อเป็นน้ำดับไฟ

ธรรมนี้เป็นความชุ่มเย็นมาก เกินกว่าที่จะนำอะไรมาเทียบว่าธรรมนี้เลิศเลอขนาดไหน ธรรมในความจดความจำ ธรรมในตำราก็เป็นธรรม แต่เป็นธรรมที่ออกมาจากความเลิศเลออย่างแท้จริงของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว เรียกว่าพระทัยคือใจเลิศเลอ ครองธรรมทั้งแท่ง แล้วสั่งสอนสัตว์โลกตลอดมาตั้งแต่วันตรัสรู้แล้วจนกระทั่งบัดนี้ ยังประทานพระโอวาท คือแนวทางไว้สำหรับบรรดาชาวพุทธเราทั้งหลาย เราได้ยึดได้เกาะ ได้ศึกษาเล่าเรียน ได้ประพฤติปฏิบัติกำจัดสิ่งไม่ดีทั้งหลายที่ธรรมท่านดำหนิ แล้วส่งเสริมสิ่งดีงามที่ท่านชมเชยสรรเสริญขึ้นเป็นลำดับลำดับ จากการได้ยินได้ฟังอรรถธรรมของท่าน นี้แหละเรียกว่า ธรรมเลิศเลอ คือเลิศเลอที่พระทัยของพระพุทธเจ้าที่นำมาแสดงต่อโลก

ธรรมที่เลิศเลอโดยหลักธรรมชาตินั้น ท่านเรียกว่าธรรมธาตุ ครอบโลกธาตุไปหมด นี่คือธรรมธาตุ ท่านผู้ปฏิบัติตนตามแนวทางที่จะควรรู้ควรเห็นในธรรมเหล่านี้ก็มีพระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก ทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ได้เข้าถึงธรรมประเภทนี้แล้ว นำออกมาประกาศสอนโลก โดยพระอาการต่าง ๆ กิริยาการแสดงออก การเสด็จไปไหนมาไหน เป็นการแสดงออกจากธรรมเหล่านี้เพื่อสัตว์โลกทั้งหลายจะได้ยึดเหนี่ยวเกี่ยวเกาะแล้วเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งของตัวเองต่อไป

นี่เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ สมกันแล้วกับศาสนธรรมที่ประกาศตลอดมาให้ได้ยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เช่น ท่านสอนไว้ว่า อย่างน้อยในวันหนึ่ง ๆ ขอให้มีการไหว้พระ สวดมนต์ เช่น อิติปิโส ภควาฯ สุวากุขาโตฯ สุปุณฺณโนฯ แล้วก็ทำความสงบ นิ่งทำใจให้สงบ มีบทคาบบริกรรมหรือบทสวดมนต์เป็นคำกำกับใจ ก็เรียกว่าทำความสงบใจในเวลานั้น น้อมบุญกุศลหรือคุณธรรมทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าประทานให้แล้วเข้าสู่ใจรวมเป็นคาบบริกรรมของเรา

เช่น ผู้เคยภาวนาเป็นคาบบริกรรมว่า พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรือธรรมบทใดที่จะยังจิตใจของเราให้สงบร่มเย็น ตามอัธยาศัยของผู้ชอบธรรมบทนั้น ๆ เราก็นำมาบริกรรม มีสติกำกับรักษาใจของเราไว้กับคาบบริกรรมในเวลานั้น ไม่ส่งสายไปที่ไหน มีแต่คาบบริกรรมกับสติจดจ่อต่อเนื่องกันเป็นลำดับ ให้จิตทำงานอยู่กับคาบบริกรรมนั้น ๆ เป็นลำดับไป ไม่ให้ไปทำงานคือการสายแสบไปหาสิ่งนั้นสิ่งนี้ ซึ่งเราเคยคิดเคยปรุงมากมายนาน ที่ส่วนมากมักมีแต่ฝ่ายที่เป็นภัยต่อจิตใจ มายูแห่ยกก่อกังวลใจเราให้วุ่นวุ่น มัวอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่วันตื่นนอนจนกระทั่งหลับ หากความสงบไม่ได้ก็เพราะอารมณ์ที่เป็นภัยเหล่านี้แล เพราะฉะนั้นเวลาเราต้องการคุณสมบัติ คือธรรมอันเลิศเลอ เราจึงต้องได้น้อมนึกถึงบทธรรมที่ท่านแสดงเอาไว้ แล้วนำมาบริกรรมตามถนัดใจของตนที่ชอบกับธรรมนั้น ๆ ว่า “พุทโธ” เป็นต้น แล้วนี่ก็อยู่ในจิตใจ เวลานี้เป็นเวลาที่จะสั่งสมความสงบเข้าสู่ใจ

ใจที่ได้ธรรมเป็นโอชารสอันเลิศเลอเข้าสู่ใจ ย่อมจะหยั่งเข้าสู่ความสงบ ความคิดสายแสบวุ่นวายทั้งหลายนั้นจะค่อยสงบตัวเข้ามา ๆ เพราะนั่นเป็นกระแสแห่งความคิดที่เคยเป็นภัยต่อเราและสัตว์โลกมานาน แต่ใครไม่ทราบว่าเป็นภัย จึงต้องเพลินคิดเพลินปรุงไปกับมันเสมอ ไม่มีเข็ดหลาบอิมพอ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงต้องให้มีธรรมเข้ากำกับใจ นึกภาวนาพุทโธก็ดี ธัมโมก็ดี สังโฆก็ดี หรือมรณัสสติก็ดี กำหนดอานาปานสติคือลมหายใจเข้าออก โดยความมีสติติดแนบอยู่กับคาบบริกรรมบทนั้น ๆ ตลอดไป ไม่

ให้คิดไปอย่างอื่น ให้คิดกับคำบริกรรมนี้เท่านั้น ประหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มี มีเฉพาะคำบริกรรมกับสติที่กำกับกันอยู่เท่านั้น

ใจของเราเมื่อได้ธรรมเข้าหล่อเลี้ยงจิตใจ จะค่อยเริ่มสงบตัวเข้ามาสู่คำบริกรรม เมื่อคำบริกรรมติดต่อกันอยู่โดยสม่ำเสมอแล้ว จิตใจจะแสดงความสงบขึ้นมา ภายในใจของเรา ความวุ่นวายทั้งหลายเหล่านั้นจะค่อยจืดจางหายไป ๆ จะปรากฏแต่ความสงบเย็นใจขึ้นมา แล้วความสุขก็ปรากฏขึ้นมาพร้อม ๆ กัน มากกว่านั้นก็กลายเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในจิตใจของตนที่กำลังแสดงความสงบอยู่เวลานั้น เป็นลำดับล้าตาไป นี่เรียกว่าการอบรมจิตใจของเราให้สงบเย็นด้วยบทธธรรม ธรรมนี้จึงเป็นเหมือนน้ำดับไฟ ไฟนั้นได้แก่ความคิดความปรุงต่าง ๆ ที่กิเลสตัณหาหาประมาณไม่ได้ ผลักดันออกไปให้คิดให้ปรุงให้แต่งเรื่องราวต่าง ๆ ไม่มีวันอึดพอ นี่เรียกว่าอารมณ์ที่เป็นข้าศึกต่อใจ อารมณ์ที่เป็นคุณต่อใจ ก็คือคำบริกรรม มาระงับดับกัน แล้วก็ปรากฏเป็นความสงบเย็นใจขึ้นมา ๆ

เมื่อเราอุตสาหะพยายามทำเป็นกิจวัตรประจำวันของเราอยู่อย่างนี้ ๆ เสมอ ไม่ขาดวรรคขาดตอน ใจของเราจะค่อยมีความเคยชินกับบรรดากับธรรมมากเข้า ๆ ถึงเวลาที่ประกอบความดีนี้ งานใด ๆ จะปล่อยวางไปเอง เห็นเป็นความจำเป็นเฉพาะงานภาวนานี้เท่านั้น ในเวลาเช่นนั้น ๆ เป็นความพอใจของจิตใจเอง

แล้วผลแห่งการภาวนาของเรา มีแปลก ๆ ต่าง ๆ กันสำหรับผู้บำเพ็ญ จะไม่เหมือนกันหมดทุกรายไป มีแง่ต่าง ๆ ที่จะให้เกิดความรู้ความเห็นจากจิตใจที่มีความสงบร่มเย็นนั้น ๆ ความสงบร่มเย็นนั้นแล้วเป็นความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ แสดงตัวขึ้นมา สิ่งที่เราไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นก็เห็น ไม่เคยปรากฏก็ปรากฏขึ้นมาแปลก ๆ ต่าง ๆ จะถามใครก็ไม่สนใจจะถาม เพราะเป็นความแปลกประหลาดและอัศจรรย์ จนกระทั่งเป็นความแน่ใจในความรู้ความเห็นซึ่งเกิดขึ้นจากการภาวนาของเราเป็นลำดับล้าตาไป นี่คือผลแห่งการอบรมจิตใจ

ทีนี้เมื่อมากกว่านั้นจะมีแปลกประหลาดเข้าไปโดยลำดับล้าตา นอกจากมีความสว่างไสวภายในจิตใจนี้แล้ว ยังส่องแสงสว่างไสวนี้ออกไปรอบตัวของจิตใจ เมื่อแสดงออกไปก็เหมือนดังตาของเราจะอยู่กับตัวของเรา เวลาเราอยู่ในห้องเราจะมองเห็นแต่สิ่งของภายในห้อง พอเปิดประตูออกไปอย่างนี้ เราจะได้เริ่มเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่นอกจากห้องนี้ออกไปกว้างขวางไม่มีประมาณ นี่จิตใจเมื่อค่อยเปิดตัวออกมาจากกิเลสที่มันปิดบังหุ้มห่อนั้นแล้ว จะค่อยเปิดออกให้รู้ให้เห็นสิ่งต่าง ๆ

ตั้งพระพุทธเจ้าท่านมาประทานธรรมแก่โลก ธรรมที่ท่านประทานเหล่านี้เป็นความเสมอภาคกันหมด ไม่มีธรรมใดว่าจำเป็นไม่จำเป็น เป็นความจำเป็นตามสิ่งที่มีอยู่ หรือตามธรรม หรือสภาวะธรรมที่มีอยู่นั้น ๆ เสมอหน้ากันไปหมด เช่น พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณทราบรอบพระทัยของท่าน นับตั้งแต่บาปบุญ บาปบุญนี้เกิดขึ้นจากความกระเพื่อมของจิต ความกระเพื่อมของจิตไปทางชั่วจะเป็นบาปขึ้นมาภายในใจของเรา เป็นบุญขึ้นมาภายในใจของเราที่จิตกระเพื่อมไปในทางที่ดี เช่น คิดถึงเรื่องบุญเรื่องกุศล ศีลทานต่าง ๆ นี้เรียกว่าจิตใจสร้างบุญขึ้นมา บุญจะปรากฏอยู่ที่จิตใจ แล้วจะจับดับลงไปฝังตัวอยู่ที่จิตใจทั้งบาปทั้งบุญ นี้ท่านเรียกว่า รู้บาปเห็นบาป

พระพุทธเจ้าท่านเห็นด้วยการภาวนา จึงเห็นได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ไม่ต้องไปถามใครเลย บาปก็รู้ชัดขึ้นในเวลาทีกระเพื่อม ธรรมชาติที่บาปแท้ก็รู้ขึ้นในขณะเดียวกัน แล้วจะจับลงไปฝังตัวอยู่ในใจก็ทรงรู้อย่างเดียวกัน ในขณะเดียวกันบุญคิดขึ้นมากก็แบบเดียวกัน ๆ ทีนี้เวลาได้ตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว จากการอบรมคุณงามความดีให้มากจนสมควรที่จะได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ นอกไปจากใจนี้แล้ว จิตใจจึงต้องรู้เห็นไปตามสภาพแห่งสภาวะธรรมทั้งหลายที่มีอยู่ดั้งเดิม เช่น บาปมีมาดั้งเดิม เพราะสัตว์โลกทำมาตลอด บุญมีมาดั้งเดิมสัตว์โลกทำมาตลอด จึงมีบาปมีบุญสืบเนื่องกันมาเต็มโลกเต็มสงสารเต็มจักรวาล วัฏจักร ผสมผสมกันด้วยบุญด้วยบาปนี้ทั้งนั้น แต่สัตว์ทั้งหลายไม่เห็นส่วนพระพุทธเจ้าทรงเล็งเห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง

จากนั้นกระจายออกไปก็เป็นพวกเปรตพวกผี พวกสัตว์นรกอเวจีประเภทต่าง ๆ ทั้งอยู่ข้างนอกทั้งอยู่ข้างใน คำว่า ข้างนอกได้แก่นอกนรกอเวจี ซึ่งมีจำนวนหลายหลุมจนจะประมาณลำบากยากอยู่ ท่านแสดงไว้ในตำราแล้วจากความรู้จริงเห็นจริงของพระพุทธเจ้า ทีนี้เวลาจิตใจได้กระจ่างออกไปแล้ว พวกเปรต พวกผี สัตว์ประเภทต่าง ๆ ที่เต็มอยู่ทั่วแดนโลกธาตุนี้ทรงหยั่งทราบตลอดทั่วถึงไปหมด นี้ท่านรู้ท่านเห็นอย่างนี้ จึงนำสิ่งเหล่านี้ที่เป็นฝ่ายชั่วมาสอนสัตว์โลก ให้พากันระมัดระวัง ให้กลัวสิ่งเหล่านี้ เพราะสัตว์โลกหรือพวกเปรตพวกผีเหล่านั้น ไปจากสัตว์จากบุคคลจากเขาจากเราแล้ว ใครทำกรรมประเภทเดียวกันกับอย่างนั้นก็ไปเสวยกรรมอย่างนั้นจนได้ ท่านจึงสอนให้ระมัดระวังอย่าทำความชั่วซ้ำลามาก

คำสอนของพระพุทธเจ้านี้ สอนออกมาจากที่ทรงรู้ทรงเห็นเป็นพยานแก่พระทัยแล้ว จึงนำมาสั่งสอนโลก ไม่ได้สั่งสอนแบบโมฆะ ว่าบาปไม่มีหาวามี บุญไม่มีหาวามี พวกเปรตผีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุ มีหาวาไม่มี หรือไม่มีก็หาวามี อย่างนี้ไม่มีใน

พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า จากนั้นก็แสดงถึงเรื่องพวกนรกเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งถึงนรกที่เป็น มหันตทุกข์สุดยอด นี่ก็แสดงบอกเพื่อสัตว์ทั้งหลายได้ ระมัดระวัง เวลาใช้ชีวิตอยู่เรามีทางที่จะปลดเปลื้องหรือแก้ไขสิ่งไม่ดีทั้งหลายซึ่งเรา อาจกำลังดำเนินอยู่ หรือเรากำลังทำอยู่ก็ได้ ให้ห่างจากตัวของเราไป อย่าได้ทำสิ่งเหล่านี้ ด้วยความสนุกสนานรื่นเริง โดยเห็นว่าจะไม่มีภัยอะไรมาติดกับตัว

ความจริงธรรมชาตินั้นเป็นภัยอยู่แล้ว เราเริ่มทำลงไปเราก็เริ่มเป็นภัยต่อตัวของเราเอง ทำมากขึ้นก็เป็นภัยแก่ตัวมากขึ้น หนักมากยิ่งขึ้น เวลาดัดสินใจกันจริง ๆ ก็คือเวลาตายลงไปแล้วนี้ แดนเมืองผีกับแดนมนุษย์นี้ไม่ได้เหมือนกัน แดนเมืองมนุษย์ที่มีอะไรปิดกันอยู่ไม่สามารถที่จะมองเห็นได้ในเวลานี้ก็คือ ธาตุชั้น ๓ สกกายของเรา ความรู้สึกก็อยู่ในความรู้สึกของแดนมนุษย์ ธาตุชั้น ๓ ก็เป็นธาตุชั้น ๓ ของแดนมนุษย์ ความรู้สึกต่าง ๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเราทั่วแดนมนุษย์จะมีความรู้ความเห็นไปตามสายทางแห่งแดนมนุษย์เท่านั้น ส่วนที่จะสามารถรู้เห็นในสายทางของแดนเมืองผีนั้นยังรู้ยังเห็นไม่ได้ ตลอดถึงกรรมที่หนักมากซึ่งเราจะต้องได้รับจากการทำกรรมชั่วของเราในเมืองผี เราก็ยังไม่รู้ไม่เห็น ยังไม่เจอ

รอจังหวะ เรียกว่าจังหวะของแดนมนุษย์กับจังหวะของแดนเมืองผีต่างกันอย่างไร พอชีวิตไม่แล้วร่างกายขาดสะบั้นลงไป เขาเรียกว่าคนตาย ที่นี้แดนเมืองผีจะปรากฏเด่นชัดขึ้นในจิตวิญญาณดวงนั้น ในเวลานั้นนั้นแล นี่ละที่ว่าสัตว์ตกนรก พอจากชั้น ๓ ของมนุษย์นี้แล้ว ก็เป็นเรื่องของเมืองผีไปหมด อะไรกลายเป็นเรื่องของเมืองผีไปทั้งนั้น นรกก็นรกเมืองผี บาปกรรมก็เป็นบาปกรรมของเมืองผี เราที่เคยเป็นมนุษย์ก็กลายเป็นผีสัตว์นรกไปเลย เสวยกรรมอยู่ในเมืองผีนั้น นี่พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบได้อย่างชัดเจนอย่างนี้ จึงต้องทรงสอนให้สัตว์ทั้งหลายได้รู้บาปกรรมเสีย ตั้งแต่เวลาที่จะแก้ไขตัดแปลงได้ในความเป็นมนุษย์ของเราอยู่ที่นี่ ถ้าตายจากนี้แล้วจะแก้ไขไม่ได้เลย

เหมือนนักโทษที่เขาตัดสินให้เป็นนักโทษในเรือนจำแล้ว จะแก้ไขอย่างไรก็ไม่ได้ เพราะมันสายเกินไปแล้ว นักโทษจะหลบหลีกปลีกตัวตั้งแต่เจ้าหน้าที่เขาจับยังไม่ได้เท่านั้น แต่นักโทษนั้นยังมีที่ลับที่แฉะนะ ถ้าเขาจับตัวไม่ได้ก็ถือว่าตัวบริสุทธิ์ ไปฉกไปลัก ปล้นสะดม ฆ่าคนมากี่คนก็ตาม เรียกว่าทำความชั่วช้าลามกมากมาย เวลาเขายังจับไม่ได้ก็ยังประกาศตนอยู่ในแดนมนุษย์นี้ว่าเขาบริสุทธิ์ เขาอยู่ในแดนมนุษย์นี้เขาพูดได้ว่าเขาบริสุทธิ์ แต่พอคนคนนั้นแหละตายไปเท่านั้น เขาจะจับไม่ได้ก็ตาม แดนเมืองผีไม่มี

ทางที่จะพัวพันแห่งกรรมของตนที่ทำไว้ไปได้เลย อันนี้เป็นของสำคัญมาก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา

เราเป็นชาวพุทธ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีศาสนาใดจะเสมอเหมือน เพราะศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ทรงโลกวิทู รู้แจ้งโลก ทั้งโลกนอกโลกในไว้อย่างทั่วถึง ไม่มีที่ใดปิดบังลึบได้เลย นี่คือพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มาตรัสรู้นี้ มาตรัสรู้เป็นความบริสุทธิ์พุทธโธด้วยกันทุก ๆ พระองค์ เพราะฉะนั้น การทรงรู้ทรงเห็นสิ่งต่าง ๆ จากพระจิตที่เปิดเผยจากความมัวหมอง ความมืดตื้อของกิเลสออกหมดแล้ว จึงทรงรู้ทรงเห็นเหมือน ๆ กันหมด ด้วยเหตุนี้เองพระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัสรู้ จึงมายอมรับกันโดยไม่มีเคลาดเคลื่อนเลยและไม่มีขัดแย้งกัน ว่าบาปมี บุญมี นรกมี มีก็หลุม สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตตีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุมี ยอมรับเหมือนกันหมด

เช่นเดียวกับเราที่ไปรู้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ด้วยกันแล้วก็ไม่มีการขัดแย้งกัน เพราะต่างคนต่างรู้ต่างเห็นอย่างเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่เป็นตาเนื้อไม่ละเอียดแหลมคมเหมือนตาญาณของพระพุทธเจ้าเลย เราก็ไม่ได้คัดค้านกัน ยอมรับกันทั่วดินแดนตลอดมา นี่ก็ฉันนั้นเหมือนกัน พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดูพวกสัตว์ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนี้นับตั้งแต่พวกเปรตพวกผี พวกสัตว์นรกอเวจี ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เป็นความรู้แจ้งเห็นจริงไปหมดด้วยกัน เพราะฉะนั้น การนำธรรมมาแสดง จะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดก็ตาม มาตรัสรู้ธรรมแล้วยอมรับเห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยกันหมด จึงต้องแสดงธรรมเหล่านี้เป็นแบบเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้เราซึ่งเป็นสัตว์โลก มีหน้าเข้าได้เป็นชาวพุทธ จึงขอให้พิจารณาพระวาทะของพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งคือพระสมณโคตมนี้ให้ถึงใจ อย่าได้ถือพระวาทะนั้นเป็นของไม่สำคัญยิ่งกว่ากิเลสตัวหลอกดวงตมตุ้นเรามาตลอด ซึ่งทำความทรมานให้เรามากมายที่สุด ตกนรกหมกไหม้ ธรรมไม่พาให้ตกนะ กิเลสนั้นหลอกให้สัตว์โลกทำ ความชั่วด้วยความเพลินตัว และไปตกนรกหมกไหม้ นี่ละเรื่องของ ..... ต้องขออภัยการเทศน์ความจำหลงลืมไปนะ ตัดขาด ๆ ไม่ติดต่อกันไป จึงขออภัยในความไม่สะดวกของท่านผู้ฟังด้วย เพราะความจำหลงลืม

ตะกั๊นก็พูดถึงเรื่องแดนนรก ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้นี้เป็นแบบเดียวกันหมด ใครจะค้านสักเท่าไรก็ผิดไปทั้งเพ ๆ แล้วก็นำผลลบมาให้ตัวเอง ค้านเท่าไรก็ยิ่งพอใจ จะทำความชั่วซ้ำลามก ส่วนที่จะทำพอใจในความดีไม่ค่อยมีและไม่มี มีแต่จะทำความ

ชั่วช้าลามก ครั้นทำลงไปแล้วด้วยความเพลินใจ ผลกลับตอบแทนขึ้นมาเป็นความเสียอกเสียใจผิดหวังและสายไปเสียแล้ว ๆ สัตว์ที่ตกนรกไม่มีใครอยากตก แต่ไปเจอเข้าแล้ว มันสายไปเสียแล้ว กลายเป็นเมืองผีไปแล้ว ดังที่พูดเบื้องต้นว่า เมืองมนุษย์กับเมืองผี หัวใจดวงเดียวกันก็ตามแต่ไม่เหมือนกัน

หัวใจที่ยังอยู่ในธาตุในชั้นนี้เป็นความรู้ประเภทหนึ่ง เป็นหัวใจกับธาตุชั้นประเภทหนึ่ง แล้วมีกำแพงกั้นเรื่องนรกสวรรค์พรหมโลกไว้ยังไม่ให้เห็น เฉพาะอย่างยิ่งกั้นนรกไว้ก่อน ไม่ให้เห็น เจ้าของจึงเพลินสร้างความชั่วช้าลามกตลอดไป พอถึงกาลเวลาที่ธาตุชั้นนี้พังลงไปแล้ว เรียกว่า กำแพงแห่งแดนมนุษย์นี้ได้ถูกทำลายแล้ว จะจำขึ้นมาภายในจิตใจของผู้สร้างบาปสร้างกรรมมาก ๆ นั้น ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเรื่องของเมืองผีทั้งมวล ใจของเราก็เป็นผีบาป สร้างตั้งแต่บาปแต่กรรม หาบแต่ความทุกข์ความทรมาน สถานที่ต้อนรับก็เป็นนรกหมกไหม้ เป็นชั้น ๆ ภูมิ ๆ ขึ้นไป ใครทำบาปกรรมมากน้อยก็สวย ผลกรรมของตนเป็นลำดับลำดับในนรกหลุมนั้น ๆ ผู้ที่สร้างบาปหนักที่สุดก็ไปตกนรกแดนที่ว่า มหันตทุกข์หนักที่สุด

เพราะฉะนั้นเราซึ่งเป็นลูกของชาวพุทธแล้วจึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ เพราะพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลก สั่งสอนด้วยพระเมตตาจริง ๆ ทรงรู้ทรงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว แล้วค่อยนำมาสอนพวกเรา ไม่ใช่สอนสู้มสู่มสู่มทำ สอนดั้น ๆ เดา ๆ เกาหมัดไปอย่างนั้น นั่นคือผู้คลั่งกิเลส มันเป็นไปได้สำหรับคลั่งกิเลส พุดเอาตามความต้องการของตน ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นไม่จริงก็บอกว่าจริง สิ่งนั้นไม่ดีก็บอกว่าดีได้ เพราะกิเลสในหัวใจมี มันก็ต้องเสกสรรปั้นยอให้ลืมนื้อลืมนตัวไปตามมัน พอใจทำความชั่วช้าลามกไปได้คนเรา สำหรับพระพุทธเจ้านั้นไม่ทรงทำเพราะทรงเป็นธรรมล้วน ๆ แล้วสิ่งใดไม่ดีก็บอกว่าไม่ดีทันที สิ่งใดชั่วก็บอกว่าชั่วทันที สิ่งว่าดีก็บอกว่าดีทันที สั่งสอนสัตว์โลกให้ส่งเสริมบำรุงคุณงามความดีของตนให้มากมุนขึ้นไปด้วยลำดับ เพราะจิตดวงนี้นั้นไม่เคยตายแต่ไหนแต่ไรมา

คำว่า “จิต ๆ ” นี้ แม้จะอยู่ในวัฏจักร คือความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ตามที่ไปสิงในร่างต่าง ๆ ด้วยอำนาจแห่งกรรมก็ตาม แต่ใจแท้ที่ไม่เคยตาย ร่างนี้หมดสภาพแล้ว เขาเรียกว่า “ตาย” จิตไม่หมดสภาพ ออกจากร่างนี้แล้วไปสู่ร่างนั้น จากร่างนั้นไปสู่ร่างนั้นตามอำนาจแห่งบุญกรรมของตนที่ทำไว้ดีและชั่วเป็นอย่างไรตลอดไป จึงเรียกว่า จิตนี้คือนักท่องเที่ยว ไม่มีคำว่าเกิดว่าตายที่ไหน มีเกิดตายตั้งแต่สังขารร่างกายที่จิตนี้เข้าไปอาศัยเท่านั้น ดังที่โลกทั้งหลายได้รู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่นี้ ส่วนใจนี้ไม่ตาย นี้ละจิตดวงนี้จะ

จะไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรก เป็นได้ทั้งนั้น เป็นนรกแล้วก็ไปสวรรค์พรหมโลก นิพพานก็คือใจดวงนี้ ไม่มีคำว่าสูญ เมื่อถึงนิพพานแล้วก็ไปเป็นธรรมชาติล้วน ๆ ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คือใจดวงนี้เอง กลายเป็นธรรมชาติแล้วเป็นนิพพานเที่ยงขึ้นมา จึงไม่ได้ยินว่า นิพพานเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะนิพพานเที่ยง นี้ให้กรุณาทราบ ตามนี้

วันนี้ที่ได้แสดงให้บรรดาท่านทั้งหลายฟัง ล้วนแล้วตั้งแต่ ท่านผู้มีเกียรติที่อุตสาหะ มาในเวลานี้มาฟังเสียงอรรถเสียงธรรม หลวงตาก็พอใจที่ได้มาแสดงให้ท่านทั้งหลาย ฟัง ตามที่ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถในชีวิตแห่งพระ ซึ่ง บวชมาแล้วเวลานี้ได้ ๖๘ พรรษา ยังไม่เต็ม ๖๘ ปี จะเต็มเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม วัน นั้นเป็นวันบวช วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ นี้บวชมานี้ก็จวนจะถึงนั้นแล้ว ล้วนแล้ว ตั้งแต่ได้ปฏิบัติตนด้วยศีลด้วยธรรมตลอดมา นับตั้งแต่วันอุปสมบท เข้าใกล้ชิดติดพัน ประกาศตนเป็นพระขึ้นมาในพุทธศาสนา ทั้งตนก็รู้ตนว่าเป็นพระแล้ว

ตั้งแต่บัดนั้นต่อมาความเคลื่อนไหวไปมาในการประพฤติปฏิบัติ จึงถือธรรมถือวินัย เป็นหลักเป็นเกณฑ์ในความเคลื่อนไหว การประพฤติตัวจะประพฤติแบบไหน ต้อง คำนึงถึงหลักธรรมหลักหลักวินัยซึ่งเป็นความถูกต้องดีงามเสมอไป ไม่ได้ทำตามความ ชอบใจของตนที่อยากทำ ซึ่งเคยเป็นมาตามนิสัยของฆราวาส และทำอย่างนั้นมาเรื่อย ๆ ศีลก็รักษามาตั้งแต่วันบวช ศีลสมบูรณ์ตลอดมาไม่เคยมีความต่างพร้อยด้วยความ เสียอกเสียใจว่า ได้ล่วงเกินศีลข้อใด ไม่เคยมีในความรู้สึก นี้เพราะความรักใคร่ใกล้ชิด กับอรรถกับธรรมกับศีล จึงต้องรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน

จากนั้นมาเรื่องธรรมก็ประพฤติปฏิบัติ หลังจากการศึกษาเล่าเรียนมาพอสมควร พอเป็นปากเป็นทางแล้วก็นำธรรมที่เรียนมานั้นมาเป็นภาคปฏิบัติ กำจัดกิเลสภายใน จิตใจของตนตามธรรมที่ท่านสอนมา แล้วเรานำเข้าสู่ใจและน้อมไปปฏิบัติ กำจัดกิเลส ตัณหาด้วยจิตตภาวนาล้วน ๆ ตั้งแต่หลังจากเราหยุดจากการเรียนแล้วนั้นขึ้นเวทีเลย

คำว่า “เวที” คือหมายความว่า “เข้าต่อกรกับกิเลส” ด้วยความจริงความจั่งตั้งหน้า ตั้งตา เหมือนนักมวยเข้ขึ้นสู่เวทีต่อยกันนั้นแหละ ต่างคนต่างจะเอาชนะ ๆ กิเลสมัน ตัวชชนะอยู่แล้ว เราเคยแพ้มันอย่างราบ ๆ มานมนาน คราวนี้ขึ้นเวทีแล้วจะไม่ให้มีคำ ว่า แพ้กับกิเลส แพ้ก็ให้แพ้ในขณะที่กำลังเรายังอ่อน แต่ที่จะให้แพ้ตลอดไปนั้นเราไม่ให้มี จึงมีความหมายมั่นปั้นมือต่อกรกับกิเลสตั้งแต่วันออกปฏิบัติ ถ้านับเป็นพรรษา ก็เรียกว่าพรรษาได้ ๗ เรียนจบตามที่ตั้งใจอธิฐานไว้แล้วว่า ๗ ปี สำเร็จเป็นเปรียญ ๓

ประโยค พอกับการนำไปประพฤติปฏิบัติตัวเองได้พอสมควรแล้ว จึงออกตั้งแต่บัดนั้น มา นั้นแหละได้ก้าวหน้าเต็มเม็ดเต็มหน่วยในการฝึกฝนอบรมจิตใจ มันจะดีดจะดีดไป ไหน ความดีดความดีดคือเรื่องของกิเลสซึ่งเป็นภัยแก่ตัวเราเอง ธรรมเป็นเครื่องปราบปรามกิเลสตัวดีตัวดีดื่นแก่ง ๆ นั้นด้วยความแคล้วคลาดสามารถของธรรมเอง พัดกันไปพัดกันมา ไม่หยุดไม่ถอย

นี่ข้อสรุปความในผลและเหตุที่ได้ปฏิบัติมาให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง พอจะได้ถือ เป็นคติตัวอย่าง แม้จะไม่ได้แบบฉบับเดียวกันก็ควรจะเป็นอยู่ในฐานะลูกศิษย์ที่มีครูมี อาจารย์สั่งสอน แล้วเราจะได้อำนาจตามนั้น เวลาปฏิบัติจิตใจนี้เหมือนฆราวาสเรานั้นแหละ จิตใจพระก็เหมือนจิตใจฆราวาส มีความคึกความคะนอง มีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่ใจของพระนั้นผิดกับฆราวาสก็คือ ความเป็นพระของตัวเองเป็นเครื่องสกัดลัดกัน กระตุ้นเตือนเสมอไม่ให้ไปทำตามความอยาก เช่น มีความคึกความคะนอง รักนั้น ชังนี้เกลียดนั้นเกลียดนี้ ระมัดระวัง ทั้งที่มันยังแก้ไขยังไม่ตกก็สู้กันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งทำจิตใจของเราที่ว้าวุ่นขุ่นมัวมาตลอดในเพศของพระก่อนที่เราจะออกปฏิบัติ มันวุ่นวายอย่างนั้น

พอเข้ามาปฏิบัติขัดกันอย่างหนักแน่นมั่นคง จิตใจที่เคยผาดโผนโจนทะยาน ประหนึ่งว่า ช้างนี้เหนือควาญช้างไปแล้ววางั้นเถอะ มันไม่ฟังเสียงควาญ มันก็สู้ควาญไม่ได้ เพราะควาญมีข้อสับหัวมันลงไป ๆ เราก็มีธรรม ธรรมสับหัวกิเลสลงไปเรื่อย ๆ ด้วยการฝึกทรมาน เอ้า หนักก็หนัก เป็นก็เป็น ตายก็ตาย กิเลสนี้ทำความทุกข์ความทรมานแก่เรามากก็กัปกี่กัลป์มาแล้ว คราวนี้จะเอากันให้สะบัดหันเหลัก ขาดลงจากจิตใจ ให้เป็นจิตใจที่บริสุทธิ์พุทธโธ ต้องการแต่ความเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวเท่านั้น อย่างอื่นเราไม่ต้องการ เป็นความหมายมั่นปั้นมืออย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

หลังจากได้ฟังโอวาทจากหลวงปู่มั่นแล้วยิ่งเพิ่มความออกพอใจในการปฏิบัติ โดยที่ท่านประกาศถึงเรื่องมรรคผลนิพพานยังอยู่คงเส้นคงวาหนาแน่น ตามธรรมที่พระองค์สอนไว้แล้วว่า อกาลิโก มีอยู่เสมอเสมอ ขอแต่เราเอื้อมมือไปทางไหนมันเป็นทางนั้นขึ้นมา เอื้อมมือไปทางความชั่วเป็นบาปขึ้นมา เอื้อมมือไปทางธรรมก็เป็นบุญขึ้นมา เราก็มุ่งต่อบุญ พยายามปิดเป่าความชั่วทั้งหลายออกแล้วกำจัดกันไปโดยลำดับ สั่งสมคุณงามความดีด้วยการภาวนา ไม่หยุดไม่ถอย ต่อไปจิตก็ค่อยสงบเย็นขึ้นมา ดังที่แสดงให้เห็น พี่น้องทั้งหลายทราบนี้แล

พอสงบเย็นขึ้นมา ๆ จากนั้นแล้วจิตมีความสว่างไสวขึ้นภายในจิตใจของเรา ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยปรากฏเลย ความสว่างไสวกับความสุขความสบาย รื่นเรริงบันเทิงภายในธรรมทั้งหลาย ไม่ได้เหมือนกับความรื่นเรริงบันเทิงทางโลกทางสงสาร อันนั้นมีฉากหน้าฉากหลัง ฉากหนึ่งรื่นเรริง ฉากหนึ่งเหี่ยวห่อ ฉากหนึ่งเป็นทุกข์ แต่ด้านอรรถธรรมนี้ฉากหน้ากับฉากหลังเป็นฉากที่จะฆ่ากิเลสซึ่งเป็นตัวภัยอย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นเวลาผลปรากฏขึ้นมาจึงมีความเอิบอ้อมภายในจิตใจตลอดเวลา อยู่ที่ไหนสบายไปหมด อยู่ในป่าในเขา อยู่ในถ้ำเงี้ยวผา สบายไปด้วยจิตเป็นธรรม ๆ ธรรมครองใจ กิเลสไม่ได้ครองใจมากมายเหมือนแต่ก่อน กิเลสค่อยเหือดแห้งลงไป ธรรมความร่วมมือเย็นครองหัวใจไปโดยลำดับลำดับ

จนกระทั่งจิตมีความแน่นหนามั่นคงเต็มทางด้านสมาธิ ไม่เอนไม่เอียงไปไหนเลย มีความแน่นหนามั่นคง จากนั้นพิจารณาทางด้านปัญญา แยกธาตุแยกชั้นธ้อออกให้เต็มสดเต็มส่วนด้วยอำนาจของปัญญา ปัญญามีความสามารถแก่กล้าไปโดยลำดับลำดับ กิเลสค่อยเบาลง ๆ ก็รู้ชัดภายในกิเลส ความโลภเบาลง ความโกรธเบาลง ราคะตัณหาประเภทใหญ่ ๆ นี้เบาลง ๆ เราก็มีแก้ไขเพราะประจักษ์กับใจของเราว่า ข้าศึกเหล่านี้เบาแล้ว ทีนี้เราก็ต้องทำให้หนักมือ ให้สิ่งเหล่านี้หมดไปจากจิตใจ จิตก็ยังทำหน้าที่กันอย่างใหญ่หลวง เรียกว่าเอาชีวิตเข้าแลก และความโลภเบาลง ๆ ความโกรธเบาลงเบาลงเป็นลำดับ ราคะตัณหาเบาลงเป็นลำดับ

จนกระทั่งปรากฏประหนึ่งว่าเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ องค์หนึ่ง คือไม่มีอะไรแสดงเลย พิชัยทั้งหลายที่เคยแสดงอย่างผาดโผนมาแต่ก่อน อำนาจของธรรมบังคับมันได้ลงไปได้โดยลำดับจนกระทั่งประหนึ่งว่า เราเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ องค์หนึ่ง ทั้ง ๆ กิเลสยังมีอยู่ เป็นแต่เพียงว่ามันหมอบ มันไม่แสดงตัว เอ้า ค่อยเชี่ยชุดค้นหา เอาให้หมดทั้งโคตรทั้งแซ่ของกิเลส มันพาดโคตรแซ่เรามาให้จมกับมันมาก็กับก็กำปแล้ว ล้วนแล้วตั้งแต่โคตรของเราที่กิเลสเอาไปย่ำยีตีแหลกทั้งนั้น ทีนี้โคตรของเรากิเลสจะเอาไปย่ำยีตีแหลกก็ตาม แต่เราที่อยู่โคตรนั้นจะไม่ยอมให้กิเลสเอาไปย่ำยีตีแหลกเหมือนแต่ก่อนเลย เราจะเอากิเลสให้แหลกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ชัดกันไปชัดกันมา สุดท้ายกิเลสที่ว่ามันเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ มันก็ไม่ทนสติปัญญาที่ละเอียดลออชุดค้นขึ้นมาจนได้ มีมากมีน้อยพาดแหลกกระจายไปหมด

นี่ขอสรุปความ ความรู้อันนี้ะ ตั้งแต่เริ่มจิตเป็นสมาธิขึ้นมา ความสว่างไสวของใจแพรวพราวรู้นั้นรู้นี้เป็นลำดับ แต่ไม่ค่อยจะสนใจยิ่งกว่าความจะฆ่ากิเลสภายในหัวใจ

สิ่งที่รู้ที่เห็นมันมีเรื่องเปรต เรื่องผี ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะใจนี้สว่างออกไปแล้ว สิ่งเหล่านั้นเขามีอยู่มาตั้งแต่เดิมแล้ว เป็นแต่เพียงเราไม่เห็นเพราะจิตสว่างไสวออกไป ความมืดมืดคือกิเลสเปิดเผยตัวออกไป ความสว่างของใจซึ่งมีอยู่แล้ว ความรู้มีอยู่แล้ว ก็กระจายตัวออกไป ไปรู้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ พวกเปรตพวกผี อะไร ๆ ที่ไม่เคยรู้เคยเห็น มันก็รู้จักเห็นขึ้นมา แล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ของอย่างเดียวกัน เปรตเหล่านี้มีมาตั้งแต่เดิม พระพุทธเจ้าก็เคยเห็นมาแล้ว เราไปเห็นนี่จะเป็นเปรตเปลี่ยนตัวมาจากที่ไหน เปลี่ยนโคตรเปลี่ยนแซมมาจากตรงไหน มันก็พวกเปรตพวกผีออกมากจากบาปจากกรรมที่ตนสร้างขึ้นอย่างเดียวกันนั้นแล มันก็จำขึ้นมา ๆ

อ้าว!หนักลงไป ๆ ที่นี้ที่ไหนที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ว่า นรกสวรรค์ที่ไหนมันก็จำขึ้นมา ๆ ภายในใจที่เปิดตัวออกแล้ว ๆ นี่ละการแสดงธรรมเราจึงไม่เคยสะทกสะท้านใครจะว่าผิดว่าถูกก็ตาม เราถือความรู้ความเห็นจาก สนฺทิฎฐิโก คือรู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตัวเองนี่มาเป็นประมาณของเราเอง เราไม่ได้สนใจว่าใครจะเชื่อไม่เชื่อดังพระพุทธเจ้าของเราเวลาตรัสรู้ขึ้นมา พระองค์ไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน แต่เหตุใดพระองค์สอนโลกได้ตั้งสามแดนโลกธาตุ กามโลก รูปโลก อรูปโลก สอนหมดเลย พระองค์ไปหาพยานมาจากที่ไหน ไม่หา พอกิเลสเปิดตัวออกหมดแล้ว ธรรมะก็จำขึ้นมาเห็นหมด จึงเรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงในโลกทั้งหลาย ไม่สงสัย

เมื่อธรรมก็เป็นธรรมอันเดียวกัน สภาวธรรมทั้งหลายซึ่งควรจะรู้ก็มีอย่างเดียวกัน เมื่อจิตถึงขั้นถึงภูมิที่ควรรู้ควรเห็นแล้วปิดไม่อยู่ ๆ มันก็รู้จักเห็นจนได้ เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอนบรรดาประชาชนทั้งหลายเป็นเวลาได้ ๕๐ ปีมาแล้ว เราไม่เคยสงสัยในบาปในบุญ ในนรกสวรรค์ พวกเปรตผีประเภทต่าง ๆ พรหมโลก นิพพาน ไม่สงสัยเลย บรรลุไว้ในหัวใจนี้หมดแล้ว เป็นแต่เพียงว่ามันวาดภาพออกเหมือนโทรทัศน์ เทวทัต เขาหลอกโลกอยู่เวลานี้ไม่ได้เท่านั้นเอง นี่แหละที่มันมีเสียเปรียบอยู่บ้าง ถ้าหากว่าธรรมเป็นภาพออกมาเป็นพวกเทวทัตโทรทัศน์ วิดีโอ นี่ก็ยิ่งจะสนุกให้เห็นประจักษ์ใจของเรา แต่นี่ธรรมทำนวดภาพออกมา เหมือนกิเลสวาดภาพหลอกโลกอยู่เวลานี้ไม่ได้เท่านั้นเอง ความจริงมีอยู่เสมอกัน นี่ละเรื่องธรรม

เมื่อได้ปฏิบัติจริง ๆ แล้วธรรมเป็น อกาลิโก เป็นพื้นฐานให้รู้ให้เห็น ทำหายความรู้ความเห็นของผู้ปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา ทำไมเมื่อปฏิบัติจริง ๆ แล้วจะไม่รู้ไม่เห็นมีอย่างหรือ ถ้างั้นพระพุทธเจ้าก็เป็นโมฆะศาสนาก็เป็นโมฆะ เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไม่มีตามที่สอนไว้ แต่นี่ทรงสอนไว้อย่างไรก็มีอย่างนั้น เมื่อไปรู้ไปเห็นแล้วจะลบล้างพระ

พุทธเจ้าได้ยังไง สิ่งที่เราที่เห็นเหล่านี้ก็ไม่ไปทูลถามพระพุทธรเจ้า เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ไปถามกันหาอะไร ความจริงเป็นอย่างนั้น นี่ละผลแห่งการปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา

ศาสนาพุทธของเราจึงเป็นศาสนาที่ทำหายตามหลักความจริงนี้ได้ตลอดไปเลย ไม่สงสัย เพราะเป็นศาสนาของผู้สันนิสิส ผู้สันนิสิสยอมไม่มีภัย ย่อมไม่มีสิ่งมัวหมองมาปิดกั้นบังได้เลย มีแต่ธรรมจืดตลอดเวลาเป็นโลกวิทู สอนโลกได้อย่างชัดเจน อย่างพระพุทธรเจ้าได้ตรัสรู้แล้ว เราเมื่อได้รู้แจ้งเห็นจริงแล้วก็ไม่ทูลถามพระพุทธรเจ้า บรรดาพระสาวกทั้งหลายเมื่อได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรเจ้าในการสั่งสอนสัตว์โลกว่าจะสอนสัตว์โลกประเภทนั้น ประเภทนี้อย่างไรบ้าง สาวกทั้งหลายไม่ทูลถามเต็มภูมิของสาวก ตามนิสัยวาสนาของตัวเอง แล้วสอนไปจนกระทั่งถึงวันนิพพาน นี้ก็เหมือนกันแม้จะเป็นตัวเท่าหนูก็ตาม เราไม่ไปทูลถามพระพุทธรเจ้า เพราะสิ่งเหล่านี้ที่จะให้รู้ให้เห็น พระองค์สอนไว้แล้ว เมื่อรู้เห็นอย่างเดียวกันแล้วไปทูลถามท่านหาอะไร มันก็จริงเต็มสัดเต็มส่วน ตามนิสัยวาสนาของเราจะรู้มากหรือน้อย ลึกตื้นหยาบละเอียดแค่ไหนก็เป็นนิสัยวาสนาของเราจะรู้เองเห็นเอง ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรเจ้า

เพราะฉะนั้น การแนะนำสั่งสอนบรรดาโลกที่เราสอนมานี้ เราจึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าที่นั่นสูงที่นี้ต่ำ ไม่มีอะไรสูงยิ่งกว่าธรรม ธรรมนี้เกินทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ท่านจึงเรียกว่า “โลกุตระธรรม” แปลว่า ธรรมเหนือโลก เหนือทุกสิ่งทุกอย่างใน บรรดาวิภูจักรวิภูวนนี้อยู่พื้น ๆ ทั้งนี้ ธรรมนี้เหนือหมด เมื่อธรรมเหนือหมดแล้วจะไปสะทกสะท้านอะไร เหนือหมดแล้วมันก็เห็น เมื่อเห็นแล้วไปสงสัยอะไร ความจริงเป็นอย่างนี้ ได้รู้ได้เห็นยังงายภายในใจนี้ ตัวเองไม่สงสัยสอนคนอื่น จะไปสอนด้วยความสงสัยได้ยังไง ต้องสอนด้วยความแม่นยำ พระพุทธรเจ้าทรงรู้ด้วยความแม่นยำ สอนโลกด้วยความแม่นยำ บรรดาสาวกทั้งหลายก็รู้ด้วยความแม่นยำ สอนโลกด้วยความแม่นยำเต็มภูมินิสัยวาสนาของตนเอง นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดได้เกาะเอาไว้ อย่าเห็นว่าเป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็ก เห็นเป็นของเลิศจเลอ เป็นทองทั้งแท่งยิ่งกว่าความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี้จะพาเราทั้งหลายให้จม ให้พากันจำเอาไว้ตั้งแต่บัดนี้

ถ้าเราเชื่อพระพุทธรเจ้าไม่ได้แล้วเราจะเชื่อใคร เชื่อกิเลสมันก็พาเราให้ล่มจมตลอดเวลา ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งวันนี้ กิเลสพาไปได้รับความสุขความเจริญรุ่งเรือง เอามาอวดโลกที่ตรงไหนบ้าง ไม่เคยเห็น ใครมาหากันก็มีแต่ระบายเรื่องความทุกข์ความ

ลำบากที่กิเลสนั้นแหละจับใส่เข้าไปทำ ทำลงไปแล้วก็ผลขึ้นมา เราก็เป็นผู้รับเคราะห์เองแล้วก็มาระบายสู่กันฟัง ระบายมีแต่เรื่องกองทุกข์ เรื่องความสุขที่ได้สร้างมาจากโลกอันนี้ที่ไหน ๆ ไม่เห็นมีความสุข มันก็มีตั้งแต่ความสุขบ้างทุกข์บ้างเจ็บกันไป ส่วนมากทุกข์จะมากกว่าความสุข การกระทำตามอำนาจของกิเลสมันหลอกเราไว้อย่างนั้นแหละ เอาเหยื่อล่อปลา ๆ ให้เราเพลิดเพลิดกับมันเพื่อทำ อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี อันนั้นก็ดี อันนั้นก็ดี อันนั้นก็ดี ร่ำรวย อันนั้นก็ดี ร่ำรวย เวลาตายไปแล้วเขาก็จับใส่ในโลงผืนนั้นแหละ

คนรวยคนไม่รวยเราเห็นไหม มันเข้าโลงผี มันไม่ไปเข้าหอปราสาทราชมณเฑียรสมความมันรวยนะ มันเข้าโลงผี หีบศพนั้นแหละ ให้พยายามทำหีบศพของเราให้เป็นทองทั้งแท่ง ให้เป็นบุญเป็นกุศล ศีลทานให้สร้างเสีย ซึ่งเท่ากับระดับโลกศพของเรา เราทำลงไปแล้วอันนี้จะเป็นความสง่างาม บุญเป็นของเรา สิ่งทั้งหลายที่มาเกี่ยวข้องกับเราจะเป็นทิพย์ไปหมด ส่วนหลังจากที่ตายนี้แล้วสวรรค์ไม่ต้องไปหาแหละ ไปหาอะไร เราสร้างบุญสร้างกุศลมาเพื่อไปสวรรค์นิพพาน สวรรค์นิพพานมีมาตั้งเดิมตั้งแต่กับไหนกาลใด

เช่นเดียวกับนรก ไม่ต้องไปสร้างนรก ทำลงไปถ้าใครเก่งว่านรกไม่มี ๆ โอ้อวดพระพุทธรูปเจ้า ทำทนายพระพุทธรูปเจ้า เอ้า ทำลงไป ใครที่จะไปตกนรก พระพุทธรูปเจ้าไม่ตกนะ สอนโลกให้รู้จักของมัน โลกยังไม่เห็นภัย ยังถือเป็นคนอย่างเดียวแล้วก็กรรมของสัตว์ผู้นั้นละผู้จะไปจมนรก พระพุทธรูปเจ้าไม่จมน ถ้าจะไปสวรรค์พรหมโลกหรือ พระพุทธรูปเจ้าก็สอนไว้แล้ว สิ่งเหล่านี้มีมาตั้งเดิมตั้งแต่กับไหนกาลใด ไม่มีต้นไม่มีปลาย คำว่า “นรก” ก็ดี “สวรรค์” ก็ดี ไม่มีต้นไม่มีปลาย มีมาตั้งเดิม เพราะฉะนั้น ใครจึงไปลบล้างไม่ได้เลย ต้องยอมรับกัน เมื่อยอมรับแล้วเราก็ต้องยอมแก้ไขตัวของเราที่เห็นว่าบกพร่องอะไร แล้วก็แก้ไขเสียให้มันสมบูรณ์พูนผลขึ้นมา ความดีงามทั้งหลายจะเป็นของเราเวลานี้เรายังมีลมหายใจอยู่

เราอย่าเข้าใจว่า จะไม่ตายนะ ป่าช้าอยู่กับเราทุกคน ๆ ติดตัวทุกคน สัตว์ก็มีป่าช้า คนก็มีป่าช้า แม้ที่สุดแต่หมัดแต่เหาอยู่ในหัวเรานั้นยังมีป่าช้าของมัน เอาหัวเรานั้นแหละเป็นป่าช้าของมัน แล้วเราจะไปยิ่งกว่าสัตว์ที่ไหน ตายแล้วเราจะไม่มีป่าช้า ไม่ตายกับเขา มัวแต่ดินดีดีเพลิดเพลิด รื่นเริงไปตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ได้ทำอะไรไม่พอ ๆ ทำดีไม่ยอมทำ ทำตั้งแต่ความชั่วช้าลามก โอ้อ่าตัวเองว่าเขาไม่เห็น เราทำในที่ลับเราก็ว่าเราเป็นผู้ฉลาด ฉลาดจริงฉลาดตามอำนาจของกิเลส แต่ไม่ฉลาดเหนือหลักความจริงคือธรรมไปได้นะ ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าที่ลับแล้วไม่มี

ในโลก ใครทำอะไรที่ไหนก็ไม่มีที่ลับ เราเป็นผู้ทำเสียเอง การทำจึงไม่มีอิริยาบถใด ทำเวลาไหนทำได้ ทำชั่วเป็นชั่ว ทำดีเป็นดี ทำในที่แจ้งที่ลับเป็นชั่วเป็นดีได้จากการกระทำของตัวเอง ให้พยายามแก้ไขเสียตั้งแต่บัดนี้

เราจะตายด้วยกันทุกคน เราอย่าเข้าใจว่าเราไม่ตาย มัวแต่ให้กิเลสมันเพลิน เพลินจนจะไม่มีป่าช้า ๆ เห็นไหมครั้นเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยหนักเข้ามา ขนกันเข้าไปสู่โรงพยาบาล ๆ เราเข้าใจว่าโรงพยาบาลจะรักษาความแคล้วคลาดปลอดภัยให้คนเจ็บคนไข้ได้ทุกรายหรือ ไปตายอยู่ในโรงพยาบาลมากขนาดไหน เตียงแต่ละเตียง ๆ ของคนไข้แต่ละคน ๆ นั้นแหละคือเตียงคนไข้มีอยู่แล้วในนั้น เมื่อทนไม่ไหวมันก็ตายอยู่กับเตียงนั้น ขนกันออกไป ๆ เราเลยลืมไปเสียว่าโรงพยาบาลไม่มีป่าช้า โรงพยาบาลนั้นแหละเป็นป่าช้าอันใหญ่หลวงมาก รักษาไม่ได้มันก็ตาย ตายแล้วจึงขนกันออกไป นี่ความตายมันมีอยู่ แม้ที่สุดในโรงพยาบาลก็มีป่าช้า ให้เราคิดไว้อย่างนั้น เราจะมาคิดเฉย ๆ ได้ยังงัวข้างนอกก็มีป่าช้า โรงพยาบาลไม่มี มันมีเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรประมาทตัวเอง ให้สร้างเสียตั้งแต่บัดนี้ไป

ไม่มีใครเกินศาสดาที่สอนธรรมด้วยความแม่นยำ สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีการคัดค้านต้านทานที่จะซ่อมแซมตรงไหนว่าบกพร่อง ไม่มีในธรรมพระพุทธเจ้า ส่วนที่บกพร่องก็คือพวกชาวพุทธของเราแหละ มันบกพร่องตลอดเวลา ขึ้นชื่อว่าความดีงามทั้งหลาย แต่ส่วนที่เป็นพื้นเป็นไฟที่จะเผาไหม้ตนเองตลอดไปนั้นมันบกพร่อง มันได้น้อยไป ถ้าได้มากกว่านี้จะดี ได้ทำมากกว่านี้จะดี มันบกพร่องเพื่อจะสมบูรณ์ในพื้นในไฟเผาตัวเองเสียมากต่อมาก ให้เราพยายามเสียตั้งแต่บัดนี้ ครั้นตายไปแล้วจะไม่มี ความหวังนะ

นี้ได้เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เทศน์นี้เทศน์ด้วยความไม่สงสัยในธรรมทั้งหลาย ทุกชั้นของธรรม การมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลาย แต่ก่อนก็ไม่เคยเป็น ก็อิตาบวันนั้นแหละ ตั้งแต่เด็กก็เป็นไอ้บัว ๆ ครั้นออกมาบวชก็เป็นพระบัว ๆ ครั้นออกมาปฏิบัติ เรียนมหาเขาริยกมหาบัว เราก็งูมิใจ เขาหลงชื่อให้ก็เป็นบัลมบ้าแล้งกับชื่อกับนามของเขา ทีนี้เวลามาปฏิบัติความจริงความจริงที่เราหาเองมันเจอขึ้นที่ใจ ไม่ต้องไปหาใครแล้ว อะไรไม่หาใคร มันเต็มที่ใจ ๆ จนจำขึ้นมาภายในจิตใจแล้วถามใครที่ไหน พอใจ ไม่มีคำว่าบกพร่อง ตั้งแต่ขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว เราไม่เคยปรากฏว่า กิเลสแม้เม็ดหินเม็ดทรายจะมาแทรกในใจของเราให้ได้ชำระสะสาง หรือให้ได้เกิดความสงสัยกับมันว่า เทอ!กิเลสนี้เราว่ามันมันลือลงไปเป็นเวลานานแล้ว ทำไมมันยังมาโผล่หน้า

ขึ้นมาให้เราเห็นได้ นี่ไม่เคยมี ตั้งแต่ขณะที่กิเลสมันเล็ดลงไป จึงครองตั้งแต่บรมสุข
ในหัวใจ

พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังในเรื่องความทุกข์ของศาสนา ความจริงของศาสนา
ปฏิบัติไปต้องเป็นอย่างนี้แน่นอน นี่ก็เป็นอย่างนี้แล้วจะให้เข้าใจ ตั้งแต่วันกิเลสพังลงไป
ความทุกข์ในจิตนี้ไม่เคยปรากฏเลย มีแต่บรมสุข รื่นเริงบันเทิงแบบนอกโลกธาตุ ไม่ใช่
ในสมมุตินะ รื่นเริงในสมมุตินี้เป็นอย่างหนึ่ง รื่นเริงกับเศรำโศกเป็นคู่เคียงกันไป รื่น
เริงในแดนสมมุติเป็นอย่างนั้น รื่นเริงอันหนึ่งที่เราเรียกชื่อว่า “บรมสุข” หมายถึง สุขที่
เยี่ยมที่สุดเกินขอบเขตของสมมุติจะเอื้อมถึง นั่นแหละถ้าว่าเสวยก็เสวยบรมสุขอยู่นั้น
ไม่เคยมีความทุกข์แม้นิดหน่อยปรากฏเลย นั่นแหละตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไป

เพราะฉะนั้นชี้นิ้วได้เลยว่า กิเลสนี้เป็นตัวภัย มีนิดหนึ่งก็แสดงพิษแสดงไฟเอามา
เผาเราจนได้ ถ้ากิเลสพังลงไปแล้วไม่มีอะไรก่อกวนขึ้นภายในใจเลย ยังเหลือแต่เรื่อง
ธาตุเรื่องชั้นนี้ ซึ่งเป็นเศษเป็นเดนเป็นวิบากของกิเลสมาแต่ก่อน กิเลสตายไปแล้ว
วิบากเศษเหลือของมันยังมีคือธาตุชั้นนี้ ท่านก็ยอมรับไป เจ็บไข้ปวดหัวก็ยอมรับกันไป
แต่ไม่สามารถที่จะซึมซาบเข้าถึงจิตใจท่านได้เลย มีตั้งแต่เป็นอยู่กับธาตุกับชั้นนี้ เจ็บ
ท้องปวดหัวก็รู้ ก็รู้ไปตามเรื่องธาตุเรื่องชั้นนี้ ไม่สะทกสะเทือนถึงจิตใจ หากเป็นหลัก
ธรรมชาติเองไม่ต้องบังคับกัน นี่คือจิตที่บริสุทธิ์ จิตที่ออกจากฝั่งสมมุติไปแล้วเป็นอีก
ฝั่งหนึ่งคือวิมุตติแล้วไม่มาเกี่ยวข้องกัน ตายก็ตายไปแบบท่านผู้สิ้นกิเลสนั่นแหละ ไม่
ได้ตายไปแบบคลุกเคล้ากับกิเลสเหมือนสัตว์โลกทั้งหลายที่เป็นกันอยู่นี้ เวลาจะตายกัน
ไม่ได้สติตั้งตื่นระแวงระวาย ตกที่หลับที่นอน ตกเตียงไปก็มากต่อมาก เพราะไม่
มีสติตั้งจะรักษาตัวเองได้ เพราะทุกข์มันหนาแน่นเกินกว่าจะมีสติมาบังคับ

แต่พระอรหันต์ท่านไม่เป็นอย่างนี้ ถึงเวลามันจะไปแล้วเหอ รักษาไม่ไหวแล้วเหอ
ท่านไม่มีอะไรเป็นความทุกข์กับมัน พอรักษาได้ก็รักษาไป เจ็บท้องปวดหัวเอายามา
รักษา ถ้ารักษาไม่ได้เหอ ดัดฝั่งเดียวท่านทิ้งเลย ท่านก็เป็น อนุปาติเสสนิพพาน เป็น
ธรรมธาตุล้วน ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบต่อธาตุชั้นนี้อีกต่อไป นี่พระอรหันต์ตายเป็นอย่าง
นั้น ไม่ได้เหมือนพวกเราตาย พวกเราตายนี่โถ! ดัดดินเป็นบ้าไปเลย แต่เวลามีชีวิตอยู่
ก็ล้มเนื้อล้มตัว ไม่สร้างคุณงามความดี หว่าพระพุทเจ้าครีล้าสมัย ผู้ทันสมัยก็คือเรา
คนเดียว ผู้ทันสมัยนั่นแหละผู้จะไปจมในนรก นรคนั้นก็ไม่ทราบว่าเป็นนรกนั้นทันสมัย
หรือล้าสมัยไม่รู้ แต่ทำไมมันไปโดนเอาแต่นรกอยู่เรื่อย ๆ พอไปถึงนรกแล้วไม่ได้เคย

ตำหนิตีเดียวนว่านรณีสลัสมัยหรือชมเชยว่านรณีสลัสมัย ไม่เคยมี ใครจมลงไปแล้วมัน ก็แบบเดียวกัน ๆ หมด แล้วใครยังอยากจะไปตกรนกรอีก

ถ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจมนั้น ๆ นะ ไม่เป็นอื่น เพราะสวากขาต ธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ถ้าฝืนก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ให้เราได้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เสียตั้งแต่บัดนี้ พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เรียกว่าทำทนายได้เต็ม เม็ดเต็มหน่วยของผู้ปฏิบัติ เป็นสักขีพยานของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสรู้ แล้วสอนโลก โลกได้ปฏิบัติตามได้รู้เห็นตามแล้วเป็นพยานของพระองค์ นี่ละเป็น พยาน เรียกว่าทำทนายได้ในองค์ของท่านผู้ปฏิบัติได้รู้ได้เห็นขึ้นมา

วันนี้ได้พูดธรรมะให้บรรดาท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ได้ทราบได้เข้าอกเข้าใจในการ ปฏิบัติศีลธรรม อย่าอยู่เฉย ๆ นะ เรื่องร่างกายนี้มันแก่ไปทุกวัน ๆ ไม่มีที่ลับที่แจ้ง ไม่มีอิริยาบถใด มันเป็นของมันไปเรื่อย ๆ เราผู้ครองชั้นธัญญะนี้ให้ต่อสู้ทำพยายาม บำเพ็ญคุณงามความดี การให้ท่านอย่าตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นเป็น เครื่องปิดกั้นทางเดินของเรา จะเป็นคนจนตรอกจนมุมในภพชาติต่าง ๆ นะ คนไม่มีการทำบุญให้ทาน เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไปเกิดในภพใดชาติใดก็มีตั้งแต่ความตีบตัน อันต์ู เขามั่งมีศรีสุขเราก็ไม่มี เขอ้มหมี่พื้มันเราก็ไม่อ้ม มีแต่ความทิวโหย เพราะเรา สร้างความตระหนี่ถี่เหนียว ซึ่งเป็นภัยแก่ตัวของเราเอง ไปที่ไหนก็จนตรอกจนมุมอย่าง นั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาสมควรให้ทาน ๆ

เราอย่าเสียดาย ความเสียดายเป็นเรื่องของกิเลส ตายไปแล้วไม่เห็นมีอะไรติดเนื้อ ติดตัว สมบัติเงินทองข้าวของมีเป็นแสน ๆ เป็นล้าน ๆ ๆ ๆ มันก็เป็นกองสมบัติ เป็น เงินเป็นทอง ไม่ได้มาหนุนเราให้เป็นความสุขได้เหมือนบุญนะ เงินทองนั้นแหละเรานำ ออกมาทำบุญให้ทานกลายเป็นบุญเป็นกุศลไป อันนี้เป็นเครื่องหนุนเราให้ได้พ้นจาก ทุกข์ไปโดยลำดับ ส่วนที่กองไว้เต็มไว้ก็ทิ้งเคลื่อนอยู่กับปรุพีนี้แหละ ไม่มีใครขนไปได้ เราเคยเห็นใครตายแล้ว เศรษฐีคนนั้นเงินขนทองไปหารอาหารา ไปจ้างวานเขามา เอา รถไปขี่ขบวนมาขนสมบัติเงินทองคนนี้ไปสวรรค์นิพพานด้วย เพื่อไปเสวยความสุขใน โลกหน้า เราไม่เคยเห็น เห็นแต่ใครตายก็มีตั้งแต่โลงฝืนั้นแหละเอามาใส่ไว้ โลงฝืนั้น เป็น ยังไงก็ใส่โลงแคบ ๆ นั้นแหละ

หอปราสาทราชมณเฑียรก็ขึ้น เวลามีชีวิตอยู่ อยู่ได้สะดวกสบายหรูหราฟูฟ่า จน กระทั่งเจ้าของลืมนื้อลืมตัว เวลาตายไปแล้วเข้าหีบแคบ ๆ นั้นแหละมันเกิดประโยชน์ ะไร ให้รืบคิดเสียตั้งแต่บัดนี้นะ เราเป็นผู้ประกันตัวของเรา ไม่มีใครมาประกันตัวของ

ใครได้นะ เราต้องประกันตัวของเรา เมื่อได้รับโอวาทจากพระพุทธเจ้าให้นำมาพิจารณา ปฏิบัติแก้ไข ประกันตัวของเราด้วยความดีของเรา เราจะมีความสุขความเจริญรุ่งเรือง ในกาลต่อไป ถ้าเชื่อธรรมแล้วไม่มีคำว่าจะล่มจะจม นี่เป็นของสำคัญ นี่ก็ได้พูดถึงเรื่อง ศิลเรื่องทาน ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบไว้

นิสัยเมืองไทยเราทั้งประเทศเป็นนิสัยดั้งเดิมมาแล้ว การให้ทานนี้เป็นพื้นฐานอยู่ แล้ว แต่ก็สอนเพิ่มเติมเข้าไปอีก ผู้ที่มันแทรกอยู่ด้วยความตระหนี่ยังมีนะ คนไทยเราก็ มีเป็นนิสัยของคนชอบให้ทาน แต่คนที่ชอบตระหนี่มันก็แทรกกันอยู่นั่นละ ดึกกับขี้มัน แทรกด้วยกัน เพราะฉะนั้น ผู้ที่แทรกอยู่ด้วยความตระหนี่ให้เปิดเผยตัวเองออกมา สมบัติเงินทองจะเป็นประโยชน์แก่ตนจริง ๆ ให้นำไปทำบุญให้ทาน จะเป็นประโยชน์ แก่ตนโดยแท้ วันนี้การเทศนาว่าการให้บรรดาท่านผู้ฟังก็รู้สึกว่เหน็ดเหนื่อย นี่ธาตุ ชันธุ์เป็นอย่างไรนะ ธาตุชันธุ์เทศน์ไป ๆ รู้สึกว่เหนื่อย ๆ แต่จิตใจไม่มีเหนื่อย ใจไม่มี ้วย ธรรมชาติอันนี้ไม่มีวัย ถ้าธาตุชันธุ์ดีแล้วพุ่งไปเลยทีเดียว อันนี้มันเป็นไปไม่ได้ เพราะธาตุชันธุ์เป็นเครื่องมือ เมื่อธาตุชันธุ์อ่อนลงธรรมะก็ต้องอ่อนลง ๆ การแสดง ธรรมวันนี้หากว่าผิดถูกประการใดในความรู้สึกของผู้ฟัง ก็ขอให้นำไปพิจารณาด้วยดี แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ คุณงามความดีทั้งหลายจะเป็นสมบัติของท่านโดยลำดับลำ ดาไป

วันนี้ก็รู้สึกว่เป็นเกียรติอย่างมากทีเดียว ท่านรัฐมนตรีต่างประเทศ ท่านเป็นคนใจ บุญ อุตส่าห์พยายามมาตลอดตั้งแต่ไหนแต่ไร ท่านก็อุตส่าห์พยายาม นี่เป็นผู้ใหญ่ ขนาดนี้แล้วยังเชื่อเชิญบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้รักชาติด้วยกัน ได้เสาะแสวงหา บุญกุศล แล้ววันนี้ได้มารวมการบริจาคซึ่งออกมาจากความรักชาติของเราแน่นหนา มัน คงนั้น ออกมาเป็นสมบัติเงินทองข้าวของเพื่อหนุนชาติไทยของเรา บุญกุศลอันยิ่งใหญ่ นี้ เป็นเรื่องของท่านทั้งหลายจะได้รับเองนะ

ทองคำก็ดี เงินสดก็ดี ดอลลาร์ก็ดี เราหนุนเข้าสู่คลังหลวงแล้ว คลังหลวงก็มีความ แน่นหนามันคงมากขึ้น วัดอุทยานที่เรานำเข้าสู่คลังหลวงนั้น กลายมาเป็นบุญเป็นกุศล แก่เราผู้บริจาค เราก้เรียกว่าได้บุญด้วยการให้ทานเพื่อชาติของเราเอง เรียกว่าได้ทั้ง สองทาง ด้านวัตถุก็เข้าสู่คลังหลวง ด้านบุญด้านกุศลก็เข้ามาสู่จิตใจของท่านผู้บริจาค เพราะฉะนั้นจึงขอให้ต่างท่านต่างอุตส่าห์พยายามช่วยชาติของเราด้วยความเสียสละ เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถของเรา ชาติไทยของเราก็จะมีความเจริญรุ่ง เรืองแน่นหนามันคงขึ้นไปเป็นลำดับ

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่นันท์และเวล่ำเวลา จึงขอความสวัสดิ์ จงมี
แก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเป็นประธาน จงมี
ความสวัสดิ์โดยทั่วกันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com